

การวิเคราะห์เปรียบเทียบการเรียงลำดับคำของหน่วยขยาย ในภาษาจีนและภาษาไทย

นมลรัตน์ แยม่วงค์

สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมจีน คณะมนุษยศาสตร์และนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพ เชียงใหม่ 50000

อีเมล: namonrut_y@hotmail.co.th

รับบทความ: 11 กุมภาพันธ์ 2563 แก้ไขบทความ: 12 ตุลาคม 2563 ตอรับบทความ: 20 ตุลาคม 2563

บทคัดย่อ: ในการเรียนการสอนภาษาจีน นักศึกษาไทยมักจะพบปัญหาในการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายในภาษาจีน เนื่องจากหน่วยขยายในภาษาจีนส่วนใหญ่มีการเรียงลำดับคำที่ไม่เหมือนกับภาษาไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตำแหน่งของหน่วยขยายในภาษาจีนเหล่านี้ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการเรียงลำดับคำของ 定语 (หน่วยขยายคำนาม) 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) และ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ให้กับนักศึกษาในการเรียนไวยากรณ์ด้านการเรียงลำดับคำในภาษาจีนต่อไป

ผลการวิจัยพบว่า ในด้านการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว ตำแหน่งของหน่วยขยายคำนามในภาษาจีน คือ (1) คำนามหรือหรือสรรพนามที่แสดงสังกัด (2) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่ (3) คำบอกจำนวน/สรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณะนามวลี (ซึ่งด้านหลังจะเป็นหน่วยขยายนามที่พรรณนาลักษณะของคำนาม) (4) ประธาน-กริยาวลี กริยา (วลี) หรือบุพบทวลี (5) คำบอกจำนวน-ลักษณะนามวลี (ซึ่งด้านหน้าจะเป็นหน่วยขยายนามที่จำกัดขอบเขตของคำนาม) (6) คุณศัพท์ (วลี) หรือคำที่แสดงการพรรณนา (7) คุณศัพท์ที่ไม่ต้องใช้คู่กับคำว่า 的 หรือคำนามที่แสดงการพรรณนา แต่ตำแหน่งหน่วยขยายคำนามในภาษาไทย ได้แก่ (1) คำนามที่แสดงสังกัด (2) คำคุณศัพท์ หรือคุณศัพท์

(วลี) (3) ประธาน-กริยาวลี คำกริยาหรือกริยาวลี (4) คำบอกจำนวนหรือสรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณะนามวลี (5) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่ (6) คำสรรพนามที่แสดงสังกัด

ในด้านการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หลายข้อความขยายกริยาหรือคุณศัพท์ข้อความเดียว ตำแหน่งของหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีน คือ (1) คำบอกเวลา (2) คำที่แสดงน้ำเสียง (3) คำที่พรรณนาผู้กระทำ (4) คำที่แสดงจุดประสงค์ แผลงอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ (5) คำที่แสดงสถานที่ หรือทิศทาง (6) คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย (7) คำที่พรรณนาการกระทำ แต่ตำแหน่งหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทย ได้แก่ (1) คำที่พรรณนาการกระทำ (2) คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย (3) คำที่แสดงสถานที่ หรือทิศทาง (4) คำที่แสดงจุดประสงค์ แผลงอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ (5) คำที่พรรณนาผู้กระทำ (6) คำที่แสดงน้ำเสียง (7) คำบอกเวลา

ในด้านการเรียงลำดับคำของหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ หากในประโยคไม่มีกรรม หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทยจะมีตำแหน่งที่เหมือนกัน กล่าวคือ จะวางไว้ด้านหลังกริยาหรือคุณศัพท์ เมื่อในประโยคมีกรรมมารับ หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทยจะมีตำแหน่งที่ต่างกัน เช่น ในภาษาจีน หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ที่แสดงผล กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล แต่ในภาษาไทย หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ที่แสดงผล กรรมจะวางได้สองตำแหน่ง คือ จะวางไว้ด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมบอกผลก็ได้ เป็นต้น

คำสำคัญ: การวิเคราะห์เปรียบเทียบ; หน่วยขยายคำนาม; หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์; หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์

The Comparative Analysis of Chinese and Thai Order of Modifiers

Namonrut Yamwong

Department of Chinese Language and Culture, Faculty of Humanities and Communication Arts,

Payap University, Chiang Mai, 50000, Thailand

Email: namonrut_y@hotmail.co.th

Received: 11th February 2020   Revised: 12th October 2020   Accepted: 20th October 2020

Abstract: In Chinese language teaching, Thai students have many problems about the Chinese word order of modifiers, because the Chinese word order is not the same as the word order of Thai language. Therefore, the researcher is interested in studying the position of these modifiers. This research 's objectives are to comparatively analyze the word order of 定语 (Attributive) 状语 (Adverbial) and 补语 (Complement) in Chinese and Thai, in order to be useful to students in learning Chinese grammar about word order of modifiers.

This research found out that: in terms of the positions of multiple attributives, the positions of multiple attributives in Chinese are: (1) collar nouns, pronouns; (2) time words and place words; (3) quantitative/ specific pronoun-phrases classifier (the descriptive attributive words are followed); (4) subject-predicate phrases, verbs (phrases), prepositional phrases; (5) quantitative-phrases classifier (previously restricted attributives); (6) adjectives (phrases) and other descriptive words; (7) adjectives without "de" and descriptions noun . However, the positions of multiple attributives in Thai are:

(1) nouns that indicate collar attributes; (2) adjectives (phrases); (3) subject-verb phrases, verbs (phrases); (4) quantitative/specific pronoun- phrases classifier; (5) time words and place words; (6) pronouns.

In terms of the position of multiple adverbials, the positions of multiple Chinese adverbials are: (1) adverbial for time; (2) adverbial for mood; (3) adverbial for describing actors; (4) purpose, basis, and concern cooperative adverbials; (5) adverbials expressing direction and direction; (6) adverbials indicating objects; (7) adverbials describing actions. However, the positions of multiple adverbials in Thai are: (1) adverbials describing actions; (2) adverbials indicating objects; (3) adverbials indicating places and directions; (4) indicating purpose and basis, related, and cooperative adverbials; (5) adverbials describing actors; (6) adverbials expressing mood; (7) adverbials expressing time.

As for the position of the complement, when the sentence has no object, the position of the Chinese-Thai complement is the same, that is, the complement is placed after the verb or adjective. When the sentence has an object, the position of the Chinese-Thai complement is different, for example: Chinese result complement, the object is placed after the result complement, but Thai result complement, the object can be placed in two positions, before the result complement or placed after the complement, etc.

Keywords: Comparative analysis; Attributive; Adverbial; Complement

汉泰语修饰语的位置对比分析

叶桂瑛

西北大学人文与传媒学院中国语言文化专业，清迈，50000，泰国

电子邮箱：namonrut_y@hotmail.co.th

收稿日期：2020-02-11

修回日期：2020-10-12

接受日期：2020-10-20

摘要：在汉语教学中，泰国学习者往往会遇到汉语修饰语的语序问题，由于大多数汉语修饰语的位置与泰语修饰语的位置不一样，如：汉语定语、状语和补语的位置，因此本文对这些修饰语的位置产生了兴趣。本研究的目的是将汉泰语定语、状语和补语的位置对比分析，为了有助于学习者学习汉语语法修饰语的语序方面。研究发现：

在多项定语的位置方面，汉语多项定语的位置是：（1）领属性名词、代词；（2）时间词与处所词；（3）数量短语/指示代词-量词短语（后面为描写性的定语）；（4）主谓短语、动词（短语）、介词短语；（5）数量短语（前面为限制性定语）；（6）形容词（短语）以及其他描写性词语；（7）不带“的”的形容词和描写性名词。但泰语多项定语的位置是：（1）表示领属性名词；（2）形容词（短语）；（3）主谓短语、动词（短语）；（4）数量短语/指示代词-量词短语；（5）时间词与处所词；（6）领属性代词。

在多项状语的位置方面，汉语多项状语的位置是：（1）表示时间的状语；（2）表示语气的状语；（3）描写动作者的状语；（4）表示目的、依据、关涉、协同的状语；（5）表示出所、方向的状语；（6）表示对象的状语；（7）描写动作的状语。但泰语多项状语的位置是：（1）描写动作的状

语；（2）表示对象的状语；（3）表示出所、方向的状语；（4）表示目的、依据、关涉、协同的状语；（5）描写动作者的状语；（6）表示语气的状语；（7）表示时间的状语。

在补语的位置方面，句子没有宾语时，汉泰补语的位置是相同的，就是补语放在动词或形容词之后。句子有宾语时，汉泰补语的位置不一样，如：汉语结果补语，宾语要放在结果补语后，但泰语结果补语，宾语可以放在两个位置，就是宾语放在结果补语之前或放在结果补语之后都可以，等。

关键词：对比分析；定语；状语；补语

1. บทนำ

ถึงแม้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนจะเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลายในประเทศไทย แต่ปัญหาด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนก็มีมากเช่นกัน เช่น ปัญหาในด้านความรู้ ความเข้าใจในหลักภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติ กล่าวคือ นักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีน ไม่ว่าจะเป็่นนักศึกษชาติใดก็ตาม สิ่งที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาอย่างมาก คือ การเรียงลำดับคำของหน่วยขยายในประโยค หากนักศึกษาเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง จะส่งผลให้ ความหมายของประโยคและไวยากรณ์ในประโยคผิดพลาดตามไปด้วย ดังนั้นการเรียงลำดับ คำของหน่วยขยายในประโยคจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักศึกษา และเป็นสิ่งที่ครูผู้สอนภาษาจีน ควรจะให้ความสำคัญในการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก (石庭瑞, 2014:1) สำหรับ นักศึกษาไทยก็เช่นเดียวกัน มักจะพบปัญหาในการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายในภาษาจีน จากงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายในประโยคของนักศึกษาไทย พบว่า 定语 (หน่วยขยายคำนาม) 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) และ 补语 (หน่วย เสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) นั้น นักศึกษาไทยเรียงลำดับไม่ถูกต้องมากถึงร้อยละ 60 (李燕华, 2015:38) ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการเรียงลำดับคำของหน่วยขยายใน ภาษาจีนทั้งสามชนิดข้างต้น เพื่อเป็นประโยชน์ในการเรียนการสอนด้านการเรียงลำดับคำใน ภาษาจีนให้กับนักศึกษาและผู้ทีสนใจที่จะศึกษาภาษาจีนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบการเรียงลำดับคำของ 定语 (หน่วยขยายคำนาม) 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) และ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ใน ภาษาจีนและภาษาไทย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการเรียงลำดับคำ โดยมีขอบเขต คือ การเรียงลำดับคำของ 定语 (หน่วยขยายคำนาม) 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) และ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

ระเบียบวิธีวิจัย

1. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ และการเรียงลำดับคำของ 定语 (หน่วยขยายคำนาม) 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) และ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

2. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยขยายในภาษาจีน จากหนังสือไวยากรณ์จีนของ 刘月华等 ค.ศ. 2004 และ 吕叔湘, 朱德熙 ค.ศ. 2005 เป็นต้น

3. เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยขยายในภาษาไทย จากหนังสือไวยากรณ์ไทยของ วิเชียร เกษประทุม (2557) กำชัย ทองหล่อ (2552) และนิตยา กาญจนวรรณ (2542) เรื่องเดช ปิ่นเชื่อนชติย (2552) วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2530) และนวรรณ พันธุมธา (2554) เป็นต้น

4. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบการเรียงลำดับคำของ 定语 (หน่วยขยายคำนาม) 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) และ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของ 定语 (หน่วยขยายคำนาม) ในภาษาจีนและภาษาไทย

2.1.1 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของ 定语 (หน่วยขยายคำนาม) ในภาษาจีน

刘月华等 (2004:469-470) กล่าวว่า 定语 (หน่วยขยายคำนาม) คือ คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายโดยใช้ขยายคำนาม เช่น “红旗 hóngqí (ธงสีแดง)” “伟大的国家 wěidà de guójiā (ประเทศที่ยิ่งใหญ่)” “木头桌子 mùtóu zhuōzi (โต๊ะไม้)” โดยหน่วยขยายคำนามในภาษาจีนจะวางอยู่ข้างหน้าคำนาม หน่วยขยายคำนามในภาษาจีน สามารถแบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ๆ ดังนี้

1) **限制性定语** (หน่วยขยายคำนามที่แสดงขอบเขตของคำนาม) โดยสามารถแบ่งเป็นประเภทย่อยๆ ได้แก่ หน่วยขยายคำนามที่แสดงจำนวน (เช่น 这三本书我全看了。Zhè sān běn shū wǒ quán kàn le. หนังสือสามเล่มนี้ฉันอ่านหมดแล้ว) แสดงเวลา (เช่น 他给我讲了一遍过去的情况。Tā gěi wǒ jiǎngle yíbiàn guòqù de qíngkuàng. เขาพูดเรื่องราวอดีตให้ฉันฟังรอบหนึ่ง) แสดงสถานที่ (เช่น 书包里的书是我从图书馆借来的。Shūbāo lǐ de shū shì wǒ cóng túshūguǎn jiè lái de. หนังสือในกระเป๋าหนังสือฉันยืมมาจากห้องสมุด) แสดงสังกัด (เช่น 这是张明的铅笔。Zhè shì Zhāng Míng de qiānbǐ. นี่คือดินสอของจางหมิง) แสดงการจำกัดขอบเขต (เช่น 你昨天说的那件事，我们同意了。Nǐ zuótiān shuō de nà jiàn shì, wǒmen tóngyi le. เรื่องที่คุณพูดเมื่อวานนี้เรื่องนั้น พวกเราเห็นด้วย) เป็นต้น

2) **描写性定语** (หน่วยขยายคำนามที่พรรณนาสภาพของคำนาม) โดยสามารถแบ่งเป็นประเภทย่อยๆ ได้แก่ หน่วยขยายคำนามที่แสดงลักษณะของบุคคลหรือสิ่งของ (เช่น 小赵穿了一件红色的大衣。Xiǎo Zhào chuānle yí jiàn hóngsè de dàyī. เสี่ยวเจ้าใส่เสื้อกันหนาวสีแดงตัวหนึ่ง) แสดงลักษณะเด่นของบุคคลหรือเรื่องราว (เช่น 最近他写了一篇关于中国经济的文章。Zuìjìn tā xiěle yí piān guānyú Zhōngguó jīngjì de wénzhāng. ช่วงนี้เขาเขียนบทความบทหนึ่งเกี่ยวกับเศรษฐกิจจีน) แสดงแหล่งที่มา (เช่น 他给了我一把刚从树上打下来的枣儿。Tā gěile wǒ yí bǎ gāng cóng shù shàng dǎ xià lái de zǎor. เขาให้พุทราที่เพิ่งจะเด็ดลงมาจากต้นไม้กับฉันกำหนึ่ง) หรือแสดง

อาซีฟ 我们班的汉语老师姓李。Wōmen bān de Hànyǔ lǎoshī xìng Lǐ. ครูจิ้นในชั้นเรียนของพวกเราแ่ห่งนี้) เป็นต้น

2.1.2 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของหน่วยขยายคำนามในภาษาไทย

วิเชียร เกษประทุม (2557 : 51) กล่าวว่า หน่วยขยายคำนามในภาษาไทยนั้น จัดอยู่ในประเภทหนึ่งของคำวิเศษณ์ เช่นเดียวกับกับความคิดเห็นของกำชัย ทองหล่อ (2552 : 246) และนิตยา กาญจนวรรณ (2542 : 122) โดยหน้าที่ของคำวิเศษณ์ คือ จะใช้เพิ่มความหมายของคำอื่น แต่เรื่องเดช ปันเชือนชิตย (2552 : 203) วิจินตน์ ภาณุพงศ์ (2530 : 55) และนวรรณ พันธเมธา (2554 : 61) กล่าวว่า หน่วยขยายคำนามในภาษาไทยนั้น เรียกว่า คำคุณศัพท์ ซึ่งคือ คำที่ปรากฏหลังคำนาม

กำชัย ทองหล่อ (2552 : 247) กล่าวว่า คำคุณศัพท์หรือหน่วยขยายที่ขยายคำนามในภาษาไทย แบ่งเป็น 7 ประเภท ได้แก่ ลักษณะวิเศษณ์ กาลวิเศษณ์ สถานวิเศษณ์ ประมาณวิเศษณ์ นิยมวิเศษณ์ อนิยมวิเศษณ์ และปฏิเสธวิเศษณ์

วิเชียร เกษประทุม (2557 : 51) กำชัย ทองหล่อ (2552 : 246) และนิตยา กาญจนวรรณ (2542 : 122) กล่าวว่า หน่วยขยายคำนามในภาษาไทยจะวางอยู่ข้างหลังคำนาม

จากความคิดเห็นข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า หน่วยขยายคำนามในภาษาจีน“定语”และหน่วยขยายคำนามในภาษาไทย มีชื่อเรียกแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ เรียกว่า คำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม หรือเรียกว่า คำคุณศัพท์ โดยหน้าที่ทางไวยากรณ์นั้น คือทำหน้าที่ขยายคำนาม เช่นเดียวกับกับหน่วยขยายคำนามในภาษาจีน โดยตำแหน่งจะแตกต่างกัน คือ หน่วยขยายคำนามในภาษาจีน จะวางอยู่ข้างหน้าคำนาม แต่ในภาษาไทยนั้นจะวางอยู่ข้างหลังคำนาม

2.2 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของ 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

2.2.1 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของ 状语(หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) ในภาษาจีน

刘月华等 (2004 : 503-510) กล่าวว่า“状语” เมื่ออยู่ในวลี คือ คำที่ใช้ขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีน เช่น “努力学习 nǔlì xuéxí (ตั้งใจเรียน)” “很红 hěn hóng (แดงมาก)”และเมื่ออยู่ในประโยคจะทำหน้าที่เป็นหน่วยขยายภาคแสดงในประโยค โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

1) 描写性状语 (หน่วยขยายที่พรรณนาลักษณะของกริยาหรือคุณศัพท์) โดยสามารถแบ่งเป็นประเภทย่อยๆ ได้อีก 2 ประเภท คือ 1.1) คำที่แสดงอารมณ์และความรู้สึก (เช่น 高兴 gāoxìng ดีใจ, 吃惊 chījīng ตกใจ) และ 1.2) ทำหน้าที่ขยายการกระทำต่าง ๆ (เช่น 块 kuài เร็ว, 不停 bù tíng ไม่หยุด)

2) 非描写性状语 (หน่วยขยายที่ไม่พรรณนาลักษณะของกริยาหรือคุณศัพท์)

โดยสามารถแบ่งเป็นประเภทย่อย ๆ ได้อีก 6 ประเภท คือ 2.1) คำที่แสดงเวลา (เช่น 今天 jīntiān วันนี้) 2.2) คำที่แสดงน้ำเสียงหรือคำที่แสดงการกะประมาณ (เช่น 大概 dàgài ประมาณ) 2.3) คำที่แสดงจุดประสงค์ แหล่งอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ (เช่น 为…… Wèi…… เพื่อ..., 根据…… gēnjù……ตามที่..., 跟…… gēn…… กับ...) 2.4) คำที่แสดงสถานที่ เส้นทาง ทิศทาง (เช่น 上边 shàngbiān ข้างบน, 往…… wǎng…… ไปยัง...) 2.5) คำที่แสดงผู้รับหรือกลุ่มเป้าหมาย (เช่น 对 duì กับ, 给 gěi ให้) 2.6) คำที่แสดงการปฏิเสธ แสดงระดับ แสดงการซ้ำ แสดงขอบเขต หรือแสดงการเชื่อมโยงกัน (เช่น 不 bù ไม่, 很 hěn มาก, 又 yòu อีก, 都 dōu ทั้งหมด, 也 yě ก็ เป็นต้น)

ผู้วิจัยศึกษาหนังสือของ 刘月华等 (2004 : 518-522) พบว่า ตำแหน่งของ “状语” ในภาษาจีนสามารถวางได้ 3 ตำแหน่ง ได้แก่ 1) วางอยู่ด้านหน้าประธานเท่านั้น (เช่น 关于明年的计划, 我们以后再讨论。 Guānyú míngnián de jìhuà, wǒmen

yìhòu zài tāolùn. เกี่ยวกับแผนการของปีหน้า หลังจากนั้นพวกเราค่อยปรึกษาหารือกัน)
2) วางอยู่ด้านหลังประธานเท่านั้น (เช่น 他努力学习。Tā nǔlì xuéxí. เขาขยันเรียน)
3) วางอยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังประธานก็ได้ (เช่น 你难道不知道吗? Nǐ nándào bù zhīdào ma? หรือ 难道你不知道吗? Nándào nǐ bù zhīdào ma? เธอไม่รู้เลยเขียว หรือ)

2.2.2 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของหน่วยขยายกริยา หรือคุณศัพท์ในภาษาไทย

เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย (2552:201) กล่าวว่า หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทย เรียกว่าคำวิเศษณ์ หรือ คำกริยวิเศษณ์ เมื่อพิจารณาตามหน้าที่ หมายถึง คำที่ทำหน้าที่ขยายกริยาแท้ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น และขยายคำกริยวิเศษณ์ด้วยตัวเอง

นิตยา กาญจนะวรรณ (2542:122) กล่าวว่า คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ขยายความ ให้ชัดเจนสมบูรณ์ขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ คำวิเศษณ์ขยายนาม และ คำวิเศษณ์ขยายกริยาหรือคุณศัพท์

เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย (2552:201-203) กล่าวว่า หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หรือ คำกริยวิเศษณ์ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ 1) คำคุณลักษณะวิเศษณ์ (แสดงลักษณะ) 2) คำกาลวิเศษณ์ (แสดงเวลา) 3) คำสถานวิเศษณ์ (แสดงสถานที่) 4) คำพิเศษวิเศษณ์ (แสดงความถี่และระดับ) 5) คำวิเศษณ์นาม (แสดงความถี่ เวลา และสถานที่ และต้องใช้คู่กับลักษณะนาม)

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยของ 陈京苗 (2005 : 9) และ 颜雪云 (2009 : 16) (อ้างถึงใน นมลรัตน์ แยมวงศ์, 2559 : 83-92) พบว่า หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทยนั้นมี ตำแหน่งค่อนข้างซับซ้อน โดยสามารถวางอยู่ในประโยคได้ทั้งหมด 5 ตำแหน่ง ได้แก่ 1) วางอยู่ด้านหน้าประธานเท่านั้น (เช่น แท้จริงแล้วเธอรับปากหรือไม่รับปาก (กันแน่) 你究竟答应不答应? Nǐ jiūjìng dāyìng bù dāyìng?) 2) วางอยู่ด้านหลังประธานเท่านั้น (เช่น ฉันกำลังเขียนจดหมาย 我正在写信。Wǒ zhèngzài xiě xìn.) 3) วางอยู่ด้านหน้า

ประธานหรือด้านหลังประธานก็ได้ (เช่น ส่วนมากเพื่อนของฉันไปเรียนต่างประเทศ หรือ เพื่อนของฉันส่วนมากไปเรียนต่างประเทศ我朋友太多去外国留学。Wǒ péngyǒu dù duō qù wàiguó liúxué.) 4) วางอยู่ท้ายประโยคเท่านั้น (เช่น ฉันจะระลึกถึงเขาตลอดไป 我永远怀念他。Wǒ yǒngyuǎn huáiniàn tā.) 5) วางอยู่ด้านหน้ากริยาวิเศษณ์ หรือวางอยู่ด้านหลังกริยาวิเศษณ์ก็ได้ (เช่น พวกเรานานแล้วไม่ได้เจอกัน หรือ พวกเราไม่ได้เจอกันนานแล้ว 我们好久不见了。Wǒmen hǎojiǔ bú jiàn le.)

จากข้อมูลข้างต้น จะเห็นได้ว่า หน่วยขยายคำนาม และหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ ในภาษาจีน จะมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันชัดเจน กล่าวคือ หน่วยขยายคำนาม ภาษาจีนจะเรียกว่า “定语” หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ ภาษาจีนจะเรียกว่า “状语” แต่ในภาษาไทยนั้น เช่น ความคิดเห็นของนิตยา กาญจนะวรรณ (2542 : 122) จะเรียกชื่อหน่วยขยายคำนาม และหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ เป็นชื่อเดียวกัน คือ คำวิเศษณ์ โดยจะแยกเป็นคำวิเศษณ์ขยายคำนาม และคำวิเศษณ์ขยายกริยาหรือคุณศัพท์ และบางทฤษฎี เช่น ความคิดเห็นของเรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์ (2552 : 201) จะมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันชัดเจน กล่าวคือ หน่วยขยายคำนาม จะเรียกว่า คำคุณศัพท์ และหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ จะเรียกว่า คำวิเศษณ์หรือคำกริยาวิเศษณ์ แต่เมื่อพิจารณาถึงหน้าที่ทางไวยากรณ์แล้วนั้น หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทยจะเหมือนกัน คือทำหน้าที่ขยายกริยาและคุณศัพท์

เมื่อพิจารณาถึงตำแหน่ง พบว่า หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทยจะซับซ้อนกว่าภาษาจีน กล่าวคือ ในภาษาจีน 状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์) จะวางได้ 3 ตำแหน่ง ได้แก่ 1) วางอยู่ด้านหน้าประธานเท่านั้น (เช่น 关于明年的计划，我们以后再讨论。Guānyú míngnián de jìhuà, wǒmen yǐhòu zài tāolùn.เกี่ยวกับแผนการของปีหน้า หลังจากนี้พวกเราค่อยปรึกษาหารือกัน) 2) วางอยู่ด้านหลังประธานเท่านั้น (เช่น 他努力学习。Tā nǔlì xuéxí. เขาขยันเรียน) 3) วางอยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังประธานก็ได้ (เช่น 我暂时住在这儿。Wǒ zhànshí zhù zài zhèr. หรือ 暂时我住在

这儿。**Zhànrshí wǒ zhù zài zhèr.** ฉันพักอยู่ที่นี้ชั่วคราว) แต่ในภาษาไทย จะวางอยู่ในประโยคได้ทั้งหมด 5 ตำแหน่ง ได้แก่ 1) วางอยู่ด้านหน้าประธานเท่านั้น (เช่น แท้จริงแล้ว เธอรับปากหรือไม่รับปาก (กันแน่) **Nǐ jìūjìng dāyìng bù dāyìng**) 2) วางอยู่ด้านหลังประธานเท่านั้น (เช่น ฉันกำลังเขียนจดหมาย **我正在写信。Wǒ zhèngzài xiě xìn.**) 3) วางอยู่ด้านหน้าประธานหรือด้านหลังประธานก็ได้ (เช่น ส่วนมาก เพื่อนของฉันไปเรียนต่างประเทศ หรือ เพื่อนของฉันส่วนมากไปเรียนต่างประเทศ **我朋友大多去外国留学。Wǒ péngyǒu dà duō qù wàiguó liúxué.**) 4) วางอยู่ท้ายประโยค (เช่น ฉันจะระลึกถึงเขาตลอดไป **我永远怀念他。Wǒ yǒngyuǎn huáiniàn tā.**) 5) วางอยู่ด้านหน้ากริยาวลี หรือวางอยู่ด้านหลังกริยาวลีก็ได้ (เช่น พวกเรานานแล้วไม่ได้เจอกัน หรือ พวกเราไม่ได้เจอกันนานแล้ว **我们好久不见了。Wǒmen hǎojiǔ bú jiàn le.**)

2.3 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

2.3.1 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีน

刘月华等 (2004 : 533-534) และ 吕叔湘、朱德熙 (2005 : 26) กล่าวว่า หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ “补语” ในภาษาจีน คือ หน่วยที่ทำหน้าที่เสริมกริยาหรือคุณศัพท์ให้ชัดเจนขึ้น

ในด้านการแบ่งประเภทนั้น สามารถแบ่งได้เป็น 7 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่ 1) 结果补语 (หน่วยเสริมบอกผล) 2) 趋向补语 (หน่วยเสริมบอกทิศทาง) 3) 可能补语 (หน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้) 4) 情态补语 (หน่วยเสริมบอกสภาพ) 5) 程度补语 (หน่วยเสริมบอกระดับ) 6) 数量补语 (หน่วยเสริมบอกจำนวน) 7) 介词短语补语 (หน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลี)

刘月华等 (2004 : 533-534) กล่าวว่า เมื่อในประโยคไม่มีกรรม “补语” ส่วนใหญ่ จะมีตำแหน่งวางไว้ด้านหลังของกริยาหรือคุณศัพท์ เช่น 他喝醉了。Tā hē zuì le. แต่ใน

ประโยคที่มีกรรม จะมีตำแหน่งที่ค่อนข้างซับซ้อน โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในผลการวิจัยต่อไป (ในหัวข้อ 3.3 การเรียงลำดับคำของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย)

2.3.2 ความหมาย หน้าที่ทางไวยากรณ์ ประเภทและตำแหน่งของ 补语(หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาไทย

ผู้วิจัยได้ศึกษาตำราของ เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย (2552 : 201-203) นิตยา กาญจนวรรณ (2542 : 122) และ กำชัย ทองหล่อ (2552 : 246) ฯลฯ พบว่า หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ และหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ในภาษาไทย ถูกจัดประเภทเป็นประเภทเดียวกัน เรียกว่า คำกริยาวิเศษณ์

ผู้วิจัยพบว่าหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีน และหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ในภาษาจีนจะมีชื่อเรียกและแบ่งประเภทออกจากกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ จะเรียกว่า 状语 และหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ จะเรียกว่า 补语

หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ หรือคำกริยาวิเศษณ์ในภาษาไทย แบ่งออกเป็น 5 ประเภท คือ ได้แก่ 1) คำคุณลักษณะวิเศษณ์ (แสดงลักษณะ) 2) คำกาลวิเศษณ์ (แสดงเวลา) 3) คำสถานวิเศษณ์ (แสดงสถานที่) 4) คำพิเศษวิเศษณ์ (แสดงความถี่และระดับ) 5) คำวิเศษณ์นาม (แสดงความถี่ เวลา และสถานที่ และต้องใช้คู่กับลักษณนาม)

เมื่อพิจารณาถึงตำแหน่ง เรื่องเดช ปันเขื่อนขัตติย (2552 : 201-203) นิตยา กาญจนวรรณ (2542 : 122) และกำชัย ทองหล่อ (2552 : 246) กล่าวว่าในประโยคไม่มีกรรม ตำแหน่งของหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ในภาษาไทย จะอยู่ด้านหลังของกริยาหรือคุณศัพท์ (เช่นพี่ชายเดินเร็ว 哥哥走得快。Gēge zǒu de kuài.) แต่ในประโยคมีกรรม ตำแหน่งจะค่อนข้างซับซ้อน โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์ในผลการวิจัยต่อไป (ในหัวข้อ 3.3 การเรียงลำดับคำของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย) ในการวิเคราะห์ผลการวิจัย ผู้วิจัยจะใช้ทฤษฎีของ 刘月华等 (2004) และ 吕叔湘、朱德熙 (2005) ในการวิเคราะห์ตำแหน่งของ 多项定语 (หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยาย

คำนามข้อความเดียว) 多项状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หลายข้อความขยายกริยาหรือคุณศัพท์ข้อความเดียว) และ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีน และจะวิเคราะห์เปรียบเทียบกับตำแหน่งในภาษาไทย โดยผลการวิจัย มีดังนี้

3. ผลการวิจัย

3.1 การเรียงลำดับคำของ 多项定语 (หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว) ในภาษาจีนและภาษาไทย

刘月华等 (2004 : 494-495) กล่าวว่า หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว) ในประโยคส่วนใหญ่ จะมีความสัมพันธ์แบบตามลำดับชั้น โดยเรียงลำดับ ดังนี้

- (1) คำนามหรือสรรพนามที่แสดงสังกัด
- (2) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่
- (3) คำบอกจำนวน/สรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณนามวลี (ซึ่งด้านหลังจะเป็นหน่วยขยายนามที่พรรณนาลักษณะของคำนาม)
- (4) ประธาน-กริยาลี กริยา (วลี) หรือบุพบทวลี
- (5) คำบอกจำนวน-ลักษณนามวลี (ซึ่งด้านหน้าจะเป็นหน่วยขยายนามที่จำกัดขอบเขตของคำนาม)
- (6) คุณศัพท์ (วลี) หรือคำที่แสดงการพรรณนา
- (7) คุณศัพท์ที่ไม่ต้องใช้คู่กับคำว่า 的 หรือคำนามที่แสดงการพรรณนา เช่น

(หมายเหตุ : ที่มาของประโยคตัวอย่างทั้งหมดมาจากหนังสือ 实用现代汉语语法 ของ 刘月华等 (2004)

(1) 不久，草原上又响起了[他们][愉快]的歌声。

(1) (6)

Bù jiǔ, cǎoyuán shàng yòu xiǎng qǐ le [tāmen] [yúkuài] de gēshēng.

ไม่นาน บนทุ่งหญ้าก็มีเสียงเพลงที่ [มีความสุข] ของ [พวกเขา] ดังขึ้นอีกครั้ง

(6)

(1)

ตัวอย่างในข้อที่ (1) ในประโยคภาษาจีน จะเห็นได้ว่า คำว่า“他们 tāmen (พวกเขา)” เป็นคำสรรพนามที่แสดงสังกัดโดยจะวางอยู่ด้านหน้า คำว่า“愉快 yúkuài (มีความสุข)” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์หรือคำที่แสดงการพรรณนาสภาพของคำนาม แต่ในประโยคภาษาไทย คำสรรพนามที่แสดงสังกัดจะวางอยู่ด้านหลังคำคุณศัพท์หรือคำที่แสดงการพรรณนาสภาพของคำนาม

(2) 这时, [一个] [年纪稍大] 的 [大个子] 解放军走了过来。

(3) (4) (6)

Zhè shí, [yí ge] [niánjì shāo dà] de [dà gèzi] jiěfàngjūn zǒu le guòlái.

ในเวลา^{นี้} ทหารปลดปล่อยที่ [รูปร่างใหญ่] [อายุค่อนข้างมาก] [คนหนึ่ง] เดินเข้ามา
(6) (4) (3)

ในเวลา^{นี้} ทหารปลดปล่อย [คนหนึ่ง] ที่ [รูปร่างใหญ่] [อายุค่อนข้างมาก] เดินเข้ามา
(3) (6) (4)

ตัวอย่างข้อที่ (2) ในประโยคภาษาจีน คำว่า“一个 yí ge (คนหนึ่ง)” เป็นคำบอกจำนวน-ลักษณนามวลี จะวางอยู่ด้านหน้าคำว่า“年纪稍大 niánjì shāo dà (อายุค่อนข้างมาก)”ซึ่งเป็นโครงสร้างประธาน-กริยวลี และตามด้วยคำว่า“大个子 dà gèzi (รูปร่างใหญ่)” ซึ่งเป็นคำที่แสดงการพรรณนา

แต่การวางตำแหน่งคำในประโยคภาษาไทยมีความแตกต่างจากในภาษาจีน คือ คำคุณศัพท์วลีอยู่ด้านหน้า ตามด้วยโครงสร้างประธาน-กริยวลี และคำบอกจำนวน-ลักษณนามวลี ตามลำดับ ดังนั้นประโยคภาษาไทยจะแปลว่า“ในเวลา^{นี้} ทหารปลดปล่อยที่ [รูปร่างใหญ่] [อายุค่อนข้างมาก] [คนหนึ่ง] เดินเข้ามา” นอกจากนั้น ในประโยคภาษาไทย คำบอกจำนวน-ลักษณนามวลี ยังสามารถวางอยู่ด้านหน้าคำคุณศัพท์วลี ตามด้วยโครงสร้างประธาน-กริยวลี ตามลำดับ ดังนั้นจึงสามารถแปลประโยคได้อีกอย่างหนึ่ง คือ“ในเวลา^{นี้} ทหารปลดปล่อย [คนหนึ่ง] ที่ [รูปร่างใหญ่] [อายุค่อนข้างมาก] เดินเข้ามา”

(3) 张野看着 [黄佳英] [那个] [严肃] 的样子。

(1) (3) (6)

Zhāng Yě kàn zhe [Huáng Jiāyīng] [nà gè] [yánsù] de yàngzi.

จางเหย่กำลังมองท่าทางที่ [เอาจริงเอาจัง] [อันนั้น] ของ [หวงเจียอิง]

(6) (3) (1)

จางเหย่กำลังมองท่าทางของ [หวงเจียอิง] ที่ [เอาจริงเอาจัง] [อันนั้น]

(1) (6) (3)

ตัวอย่างข้อที่ (3) ในประโยคภาษาจีน คำว่า “黄佳英 Huáng Jiāyīng (หวงเจียอิง)” คือ คำสรรพนามที่แสดงสังกัดซึ่งเป็นชื่อคน จะวางอยู่ด้านหน้าคำว่า “那个 nà gè (อันนั้น)” ซึ่งเป็นคำสรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณนามวลี และตามด้วยคำว่า “严肃 yánsù (เอาจริงเอาจัง)” ซึ่งเป็นคำคุณศัพท์ เป็นต้น

การวางตำแหน่งคำในประโยคภาษาไทยมีความแตกต่างจากในภาษาจีน คือ คำคุณศัพท์จะวางอยู่ด้านหน้า ตามด้วยคำสรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณนามวลี คำนามที่แสดงสังกัดตามลำดับ ดังนั้นประโยคนี้จึงแปลว่า “จางเหย่กำลังมองท่าทางที่ [เอาจริงเอาจัง] [อันนั้น] ของ [หวงเจียอิง]” นอกจากนั้น คำสรรพนามที่แสดงสังกัด ยังสามารถวางอยู่ด้านหน้าคำคุณศัพท์ และคำลักษณนามวลี ตามลำดับ ดังนั้นจึงสามารถแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จางเหย่กำลังมองท่าทางของ [หวงเจียอิง] ที่ [เอาจริงเอาจัง] [อันนั้น]”

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าตำแหน่งของหน่วยขยายคำนามในภาษาไทยมีการเรียงลำดับคำที่ซับซ้อนกว่าภาษาจีน นอกจากนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มเติมจากหนังสือไวยากรณ์ไทยที่เกี่ยวข้องกับการเรียงลำดับหน่วยขยายคำนามในภาษาไทย ดังนี้

บรรจบ พันธุเมธา (2540 : 105) กล่าวว่า การเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยนั้น ถ้าคำคุณศัพท์ขยายประธานจะอยู่หลังประธาน แต่หากคำคุณศัพท์ขยายกรรมจะวางไว้อยู่หลังกรรม และ เรื่องเดช ปันเขียนชิตย (2552 : 254) กล่าวว่า นามวลีในภาษาไทย จะต้องมีความเป็นคำหลักของนามวลีเสมอ แล้วจึงมีคำขยายคำอื่นมาเรียงเป็นลำดับถัดไป ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นคำขยายหรือคำคุณศัพท์อีกทีหนึ่ง

จากข้อมูลข้างต้น พบว่า หนังสือไวยากรณ์ไทย มีการวิเคราะห์การเรียงลำดับคำของหน่วยขยายคำนามในภาษาไทยเพียงคร่าวๆ โดยสังเขป เท่านั้น กล่าวคือ หน่วยขยายคำนามในภาษาไทยจะมีตำแหน่งวางอยู่ด้านหลังคำนาม ไม่ได้มีการวิเคราะห์หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว แต่เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยของ 裴晓睿 (2007 : 19-20)、冯敬桐 (2014 : 13-14) พบว่า หน่วยขยายคำนามในภาษาไทยมีการเรียงลำดับคำดังนี้

- (1) คำนามที่แสดงสังกัด
- (2) คำคุณศัพท์ หรือคุณศัพท์ (วลี)
- (3) ประธาน-กริยาวลี คำกริยาหรือกริยาวลี
- (4) คำบอกจำนวนหรือสรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณนามวลี
- (5) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่
- (6) คำสรรพนามที่แสดงสังกัด เช่น

(1) [我] 的 [汉语] 书

[Wǒ] de [Hànyǔ] shū

หนังสือ [ภาษาจีน] ของ [ฉัน]

(1) (6)

(2) [一本] [新] 小说

[yì běn] [xīn] xiǎoshuō

หนังสือนวนิยาย [ใหม่] [เล่มหนึ่ง]

(2) (4)

(3) [我] 的 [这位] [新] 同学

[wǒ] de [zhè wèi] [xīn] tóngxué

เพื่อนนักเรียน [ใหม่] [คนนี้] ของ [ฉัน]

(2) (4) (6)

(4) [我们] [学校] 的 [那五栋] [教学] 楼

[wǒmen] [xuéxiào] de [nà wǔ dòng] [jiàoxué] lóu

อาคาร[เก่า] [ห้าหลังนั้น] ของ [โรงเรียน] [พวกเรา]

(2) (4) (5) (6)

(5) [他] [这三篇] [很有意思] 的 [科学] 文章

[tā] [zhè sān piān] [hěn yǒu yìsi] de [kēxué] wénzhāng

บทความ [วิทยาศาสตร์] ที่ [น่าสนใจ] [สามเรื่องนี้] ของ [เขา]

(1) (3) (4) (6)

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปเกี่ยวกับการเรียงลำดับคำของ 多项定语 (หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว) ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งของ 多项定语

(หน่วยขยายนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว) ในภาษาจีนและภาษาไทย

ตำแหน่งหน่วยขยายคำนามในภาษาจีน	ตำแหน่งหน่วยขยายคำนามในภาษาไทย
(1) คำนามหรือสรรพนามที่แสดงสังกัด	(1) คำนามที่แสดงสังกัด
(2) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่	(2) คำคุณศัพท์ หรือคุณศัพท์ (วลี)
(3) คำบอกจำนวน-ลักษณะนามวลี(ซึ่งด้านหลังจะเป็นหน่วยขยายนามที่พรรณนาลักษณะของคำนาม)	(3) ประธาน-กริยวลี คำกริยาหรือกริยวลี
(4) ประธาน-กริยวลี กริยา(วลี) หรือบุพบทวลี	(4) คำบอกจำนวนหรือสรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณะนามวลี
(5) คำบอกจำนวนหรือสรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณะนามวลี(ซึ่งด้านหน้าจะเป็นหน่วยขยายนามที่จำกัดขอบเขตของคำนาม)	(5) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่
(6) คุณศัพท์(วลี) หรือคำที่แสดงการพรรณนา	(6) คำสรรพนามที่แสดงสังกัด
(7) คุณศัพท์ที่ไม่ต้องใช้คู่กับคำว่า 的 หรือคำนามที่แสดงการพรรณนา	

3.2 การเรียงลำดับคำของ 多项状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หลายข้อความขยายกริยาหรือคุณศัพท์ข้อความเดียว) ในภาษาจีนและภาษาไทย

刘月华等 (2004 : 525) กล่าวว่า หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนแบ่งเป็น 描写性状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ที่แสดงการพรรณนา) และ 非描写性状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ที่แสดงการจำกัดขอบเขต) เมื่อปรากฏร่วมกัน จะมีการเรียงลำดับคำ ดังนี้

- (1) คำบอกเวลา
- (2) คำที่แสดงน้ำเสียง
- (3) คำที่พรรณนาผู้กระทำ
- (4) คำที่แสดงจุดประสงค์ แหล่งอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ
- (5) คำที่แสดงสถานที่ หรือทิศทาง
- (6) คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย
- (7) คำที่พรรณนาการกระทำ เช่น

(1) 你要 [像个朋友似的] [跟别人] [好好] 谈谈。

(3) (6) (7)

Nǐ yào [xiàng gè péngyǒu shì de] [gēn biérén] [hǎo hao] tán tán.

คุณต้องพูดคุย [ดีๆ] [กับคนอื่น] [ให้เหมือนว่าเขาเป็นเพื่อน]

(7) (6) (3)

คุณต้องพูดคุย [กับคนอื่น] [ดีๆ] [ให้เหมือนว่าเขาเป็นเพื่อน]

(6) (7) (3)

ตัวอย่างข้อที่ (1) คำว่า “像个朋友似的 xiàng gè péngyou shì de (ให้เหมือนว่าเขาเป็นเพื่อน)” เป็นคำที่แสดงวิธีการของการพูดคุย โดยจะวางอยู่ด้านหน้า คำว่า “跟别人 xiàng gè péngyou shì de (กับคนอื่น)” ซึ่งเป็นคำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย และตามด้วยคำว่า “好好 hǎo hao (ดีๆ)” ซึ่งเป็นคำที่พรรณนาการกระทำ

แต่ในประโยคภาษาไทย คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย “跟別人 gēn biérén (กับคนอื่น)” กับคำที่พรรณนาการกระทำ (好好 hǎo hao ดีๆ) จะวางสลับที่กันได้ และจะตามด้วยคำที่พรรณนาผู้กระทำ 像个朋友似的 xiàng ge péngyou shì de (ให้เหมือนว่าเขาเป็นเพื่อน) ดังนั้นประโยคนี้สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “คุณต้องพูดคุย [กับคนอื่น] [ดีๆ] [ให้เหมือนว่าเขาเป็นเพื่อน]” และสามารถแปลได้ว่า “คุณต้องพูดคุย [ดีๆ] [กับคนอื่น] [ให้เหมือนว่าเขาเป็นเพื่อน]”

(2) 他[昨天] [在公司] [与经理] [激烈] 地争论起来。

(1) (5) (6) (7)

Tā [zuótiān] [zài gōngsī] [yǔ jīnglǐ] [jīliè] de zhēnglùn qǐlái.

เขาโต้เถียง [อย่างดุเดือด] [กับผู้จัดการ] [ที่บริษัท] [เมื่อวานนี้]

(7) (6) (5) (1)

[เมื่อวานนี้] เขาโต้เถียง [อย่างดุเดือด] [กับผู้จัดการ] [ที่บริษัท]

(1) (7) (6) (5)

เขาโต้เถียง [กับผู้จัดการ] [อย่างดุเดือด] [ที่บริษัท] [เมื่อวานนี้]

(6) (7) (5) (1)

ตัวอย่างข้อที่ (2) ในประโยคภาษาจีน คำว่า “昨天 zuótiān (เมื่อวาน)” เป็นคำบอกเวลา จะวางอยู่ด้านหน้าคำว่า “在公司 zài gōngsī (ที่บริษัท)” ซึ่งเป็นคำบอกสถานที่ ตามด้วยคำว่า “与经理 yǔ jīnglǐ (กับผู้จัดการ)” ซึ่งเป็นคำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย และตามด้วยคำว่า “激烈 jīliè (อย่างดุเดือด)” ซึ่งเป็นคำที่พรรณนาการกระทำ

การวางตำแหน่งคำในประโยคภาษาไทยมีทั้งที่เหมือนและแตกต่างจากในภาษาจีน โดยคำบอกเวลาสามารถวางไว้ด้านหน้าหรือด้านหลังของประโยคก็ได้ ดังนั้นประโยคนี้แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “เขาโต้เถียง [อย่างดุเดือด] [กับผู้จัดการ] [ที่บริษัท] [เมื่อวานนี้]” และแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “[เมื่อวานนี้] เขาโต้เถียง [อย่างดุเดือด] [กับผู้จัดการ] [ที่บริษัท]”

นอกจากนั้น ในประโยคภาษาไทยคำที่พรรณนาการกระทำ “激烈 jīliè (อย่างดุเดือด)” และคำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย “与经理 yǔ jīnglǐ (กับผู้จัดการ)” สามารถวางสลับที่กันได้ ดังนั้นสามารถแปลอีกอย่างหนึ่งได้ว่า “เขาโต้เถียง [กับผู้จัดการ] [อย่างดุเดือด] [ที่บริษัท] [เมื่อวานนี้]”

(3) [二十多年来] 他 [为革命] [踏踏实实] 地工作着。

(1) (4) (7)

[Èrshí duō nián lái], tā [wèi gé mìng] [tà tà shí shí] de gōng zuò zhè.

เขาทำงาน [อย่างสุขุมรอบคอบ] [เพื่อการปฏิวัติ] [ยี่สิบปีมานี้]

(7) (4) (1)

[ยี่สิบปีมานี้] เขาทำงาน [อย่างสุขุมรอบคอบ] [เพื่อการปฏิวัติ]

(1) (7) (4)

เขาทำงาน [เพื่อการปฏิวัติ] [อย่างสุขุมรอบคอบ] [ยี่สิบปีมานี้]

(4) (7) (1)

ตัวอย่างข้อที่ (3) คำว่า “二十多年来 Èrshí duō nián lái (ยี่สิบปีมาแล้ว)” คือ คำบอกเวลาจะวางอยู่ด้านหน้า คำว่า “为革命 wèi gé mìng (เพื่อการปฏิวัติ)” ซึ่งเป็นคำที่แสดงจุดประสงค์ และตามด้วยคำว่า “踏踏实实 tà tà shí shí (อย่างสุขุมรอบคอบ)” ซึ่งเป็นคำที่พรรณนาการกระทำ

แต่การวางตำแหน่งคำในประโยคภาษาไทยมีความแตกต่างจากในภาษาจีน ได้แก่ คำบอกเวลา “二十多年来 (ยี่สิบปีมานี้)” จะวางอยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังของประโยคก็ได้ ดังนั้นประโยคนี้จะแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “เขาทำงาน [อย่างสุขุมรอบคอบ] [เพื่อการปฏิวัติ] [ยี่สิบปีมานี้]” และแปลได้อีกแบบหนึ่งว่า “ [ยี่สิบปีมานี้] เขาทำงาน [อย่างสุขุมรอบคอบ] [เพื่อการปฏิวัติ] ”

นอกจากนั้นคำที่พรรณนาการกระทำ “踏踏实实 tà tà shí shí (อย่างสุขุมรอบคอบ)” และคำที่แสดงจุดประสงค์ “为革命 wèi gé mìng (เพื่อการปฏิวัติ)” ในภาษาไทย สามารถสลับที่กันได้ ดังนั้นประโยคนี้จะแปลอีกแบบหนึ่งได้ว่า “เขาทำงาน [เพื่อการปฏิวัติ] [อย่างสุขุมรอบคอบ] [ยี่สิบปีมานี้] ”

(4) 你们 [以前] [到底] [在一起] [共同] 生活了多久?

(1) (2) (4) (7)

Nǐmen [yǐ qián] [dào dǐ] [zài yì qǐ] [gòng tóng] shēng huó le duō jiǔ ?

[เมื่อก่อน] พวกคุณใช้ชีวิต [ร่วมกัน] [อยู่ด้วยกัน] มานานเท่าไร [กันแน่]

(1) (7) (4) (2)

ตัวอย่างข้อที่ (4) ในประโยคภาษาจีน คำว่า “以前 yǐqián (เมื่อก่อน)” คือ คำบอกเวลาจะวางอยู่ด้านหน้า คำว่า “到底 dàodǐ (กันแน่)” ซึ่งเป็นคำที่แสดงน้ำเสียง ตามด้วยคำว่า “在一起 zài yìqǐ (อยู่ด้วยกัน)” ซึ่งเป็นคำที่แสดงการร่วมกันปฏิบัติ และตามด้วยคำว่า “共同 gòngtóng (ร่วมกัน)” ซึ่งเป็นคำที่พรรณนาการกระทำ

แต่การวางตำแหน่งคำในประโยคภาษาไทย ส่วนใหญ่มีความแตกต่างจากในภาษาจีน ได้แก่ คำบอกเวลา “เมื่อก่อน (以前 yǐqián)” จะวางอยู่ด้านหน้าของประโยค (ภาษาจีนก็สามารถอยู่ด้านหน้าประโยคได้เช่นกัน) และตามด้วยคำที่พรรณนาการกระทำ “共同 gòngtóng (ร่วมกัน)” ที่แสดงการร่วมกันปฏิบัติ “在一起 zài yìqǐ (อยู่ด้วยกัน)” และคำที่แสดงน้ำเสียง “到底 dàodǐ (กันแน่)” ตามลำดับ ดังนั้นประโยคนี้จะแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “[เมื่อก่อน] พวกคุณใช้ชีวิต [ร่วมกัน] [อยู่ด้วยกัน] มานานเท่าไร [กันแน่]

จากข้อมูลและตัวอย่างข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่า การเรียงลำดับคำของ 多项状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หลายข้อความขยายกริยาหรือคุณศัพท์ข้อความเดียว) ในภาษาจีนและภาษาไทย มีการเรียงลำดับคำ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 多项状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หลายข้อความขยายกริยาหรือคุณศัพท์ข้อความเดียว) ในภาษาจีนและภาษาไทย

หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีน	หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทย
(1) คำบอกเวลา	(1) คำที่พรรณนาการกระทำ
(2) คำที่แสดงน้ำเสียง	(2) คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย
(3) คำที่พรรณนาผู้กระทำ	(3) คำที่แสดงสถานที่ หรือทิศทาง
(4) คำที่แสดงจุดประสงค์ แหล่งอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ	(4) คำที่แสดงจุดประสงค์ แหล่งอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ
(5) คำที่แสดงสถานที่ หรือทิศทาง	(5) คำที่พรรณนาผู้กระทำ
(6) คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย	(6) คำที่แสดงน้ำเสียง
(7) คำที่พรรณนาการกระทำ	(7) คำบอกเวลา

นอกจากนั้น การเรียงลำดับหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทยยังซับซ้อนกว่าในภาษาจีน เช่น หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ที่เป็นคำบอกเวลาในภาษาไทย จะสามารถวางอยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังของประโยคก็ได้ คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมายกับคำที่พรรณนาการ

กระทำในประโยคภาษาไทย จะสามารถวางสลับที่กันได้ และคำที่พรรณนาการกระทำกับคำที่แสดงจุดประสงค์ในภาษาไทย สามารถสลับที่กันได้ เป็นต้น

3.3 การเรียงลำดับคำของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

刘月华等 (2004 : 534-630) และ 吕叔湘、朱德熙 (2005 : 26) กล่าวว่า หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์ “补语” ในภาษาจีน คือ หน่วยที่ทำหน้าที่เสริมกริยาหรือคุณศัพท์ให้ชัดเจนขึ้น โดยแบ่งได้เป็น 7 ประเภท ใหญ่ ๆ ได้แก่ 1) 结果补语 (หน่วยเสริมบอกผล) 2) 趋向补语 (หน่วยเสริมบอกทิศทาง) 3) 可能补语 (หน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้) 4) 情态补语 (หน่วยเสริมบอกสภาพ) 5) 程度补语 (หน่วยเสริมบอกระดับ) 6) 数量补语 (หน่วยเสริมบอกจำนวน) 7) 介词短语补语 (หน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลี) โดยผู้วิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีน โดยใช้ทฤษฎีของ 刘月华等 (2004 : 534-630) เปรียบเทียบกับตำแหน่งในภาษาไทย โดยวิเคราะห์ทั้ง 7 ประเภทข้างต้นนี้เปรียบเทียบกัน ทั้งในประโยคที่ไม่มีกรรมและมีกรรม ดังต่อไปนี้

3.3.1 结果补语 (หน่วยเสริมบอกผล)

3.3.1.1 ถ้าในประโยคไม่มีกรรม

ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย ตำแหน่งของหน่วยเสริมบอกผลจะวางตำแหน่งเดียวกัน คือ วางไว้หลังคำกริยา เช่น 我听懂了。Wǒ tīng dǒng le. (ฉันฟังเข้าใจแล้ว)

3.3.1.2 ถ้าในประโยคมีกรรม

ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล เช่น “她哭红了眼睛。Tā kū hóng le yǎnjīng.” โดยกรรมคือคำว่า “眼睛 yǎnjīng.” วางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล คือคำว่า “红 hóng” อีกตัวอย่างหนึ่ง ได้แก่ “我笑疼了肚子。Wǒ xiào

téng le dùzi.” โดยกรรมคือคำว่า “肚子 dùzi” วางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล คือคำว่า “疼 téng”

ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ กรรมสามารถวางด้านหน้าหน่วยเสริมบอกผล เช่น “เขาร้องให้ตาแดงแล้ว” โดยกรรมคือคำว่า“ตา”วางด้านหน้าหน่วยเสริมบอกผล คือคำว่า “แดง” และกรรมสามารถวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล เช่น “ฉันหัวเราะจนเจ็บท้องแล้ว” โดยกรรมคือคำว่า “ท้อง”วางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล คือคำว่า“เจ็บ” (ไม่ใช่ทุกกรณีที่จะวางได้ทั้งหน้าและหลัง เช่น จะไม่พูดว่า ร้องให้แดงตาแล้ว หรือ ทำเสร็จการบ้านแล้ว)

3.3.2 趋向补语 (หน่วยเสริมบอกทิศทาง)

3.3.2.1 ถ้าในประโยคไม่มีกรรม

ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย ตำแหน่งของหน่วยเสริมบอกทิศทางจะวางตำแหน่งเดียวกัน คือ วางไว้หลังคำกริยา เช่น “他跑来。Tā pǎo lái. (เขาวิ่งมา)”

3.3.2.2 ถ้าในประโยคมีกรรม

3.3.2.2.1 ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นสถานที่ กรรมจะวางตรงกลางระหว่างหน่วยเสริมบอกทิศทาง เช่น “我要回家去。Wǒ yào huí jiā qù.”โดยกรรมคือคำว่า “家 jiā” วางตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม คือคำว่า “回去 huí qù” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกทิศทาง เช่น “ฉันต้องกลับไปบ้าน” โดยกรรมคือคำว่า “บ้าน” ด้านหลังหน่วยเสริม คือคำว่า “กลับไป”

3.3.2.2.2 ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคนหรือสิ่งของ กรรมจะวางด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมบอกทิศทางก็ได้ เช่น กรรมวางไว้ด้านหน้า ได้แก่ “我端一碗汤来。Wǒ duān yì wǎn tāng lái.” โดยกรรมคือคำว่า “一碗汤 yì wǎn tāng” วางด้านหน้าหน่วยเสริม คือคำว่า “来 lái” หรือ กรรมวางไว้ด้านหลัง ได้แก่ “我端来一碗汤。Wǒ duān lái yì wǎn tāng.” โดยกรรมคือคำว่า “一碗汤 yì wǎn tāng” วางด้านหลังหน่วยเสริม คือคำว่า “来 lái” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมบอก

ทิศทาง เช่น “ฉันยกชุปหนึ่งถ้วยมา” โดยกรรมคือคำว่า “ชุปหนึ่งถ้วย” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริม “มา” และในภาษาไทยสามารถพูดได้อีกอย่างว่า “ฉันยกชุปมาถ้วยหนึ่ง”

3.3.2.2.3 ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นสถานที่ และใช้กับหน่วยเสริมบอกทิศทาง โดยมีหน่วยเสริมสองคำในประโยค (复合趋向补语)¹ กรรมจะวางอยู่ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม เช่น “我走上楼去。Wǒ zǒu shàng lóu qù。” โดยกรรมคือคำว่า “楼 lóu” จะวางอยู่ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม คือคำว่า “上 shàng” และคำว่า “去 qù” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมทั้งสองคำ เช่น “ฉันเดินขึ้นไปบนตึก” โดยกรรมคือคำว่า “ตึก” และหน่วยเสริมทั้งสองคำ คือ คำว่า “ขึ้น” และคำว่า “ไป”

3.3.2.2.4 ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคน และใช้กับหน่วยเสริมบอกทิศทาง โดยมีหน่วยเสริมสองคำในประโยค กรรมจะวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ

กรรมอยู่ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม เช่น “教室里走出一个人来。Jiàoshì lǐ zǒu chū yí gè rén lái” โดยกรรมคือคำว่า “一个人 yí gè rén” จะวางอยู่ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม คือคำว่า “出 chū” และคำว่า “来 lái”

กรรมอยู่ด้านหลังหน่วยเสริม เช่น “教室里走出来了一个人 Jiàoshì lǐ zǒu chū lái le yí gè rén。” โดยกรรมคือคำว่า “一个人 yí gè rén” จะวางอยู่ด้านหลังหน่วยเสริม คือคำว่า “出 chū” และคำว่า “来 lái”

ถ้ากรรมเป็นสิ่งของ และใช้กับหน่วยเสริมบอกทิศทาง โดยมีหน่วยเสริมสองคำในประโยค กรรมจะวางได้ 3 ตำแหน่ง คือ

¹ 刘月华等 (2004 : 546) กล่าวว่า หน่วยเสริมบอกทิศทางที่มีสองคำ (复合趋向补语) ได้แก่ 上来 shàng lái (ขึ้นมา)、上去 shàng qu (ขึ้นไป)、下来 xià lái (ลงมา)、下去 xià qu (ลงไป)、进来 jìn lái (เข้ามา)、进去 jìn qu (เข้าไป)、回来 huí lái (กลับมา)、回去 huí qu (กลับไป)、出来 chū lái (ออกมา)、出去 chū qu (ออกไป) เป็นต้น

กรรมอยู่ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม เช่น “他搬出一把椅子来。Tā bān chū yì bǎ yǐzi lái.” โดยกรรมคือคำว่า “一把椅子 yì bǎ yǐzi” จะวางอยู่ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม คือคำว่า “出 chū” และคำว่า “来 lái”

กรรมอยู่ด้านหลังหน่วยเสริม เช่น “他搬出来一把椅子。Tā bān chū lái yì bǎ yǐzi.” โดยกรรมคือคำว่า “一把椅子 yì bǎ yǐzi” จะวางอยู่ด้านหลังหน่วยเสริม คือคำว่า “出 chū” และคำว่า “来 lái”

กรรมอยู่ด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “他搬一把椅子出来。Tā bān yì bǎ yǐzi chū lái.” โดยกรรมคือคำว่า “一把椅子 Tā bān chū lái yì bǎ yǐzi.” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่าคือคำว่า “出 chū” และคำว่า “来 lái”

แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางอยู่ด้านหน้าหน่วยเสริมเท่านั้น เช่น “เขาย้ายเก้าอี้ตัวหนึ่งออกมา” โดยกรรมคือคำว่า “เก้าอี้ตัวหนึ่ง” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “ออกมา” และสามารถพูดได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาย้ายเก้าอี้ออกมาตัวหนึ่ง”

3.3.3 可能补语 (หน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้)

ผู้วิจัยได้ศึกษาจากหนังสือไวยากรณ์ของ 刘月华等 (2004 : 581-589)

กล่าวว่า หน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้นั้น แบ่งได้เป็น 3 ประเภท โดยมีโครงสร้างต่างๆ ดังนี้

3.3.3.1 โครงสร้าง“得/ 不 + 结果补语 / 趋向补语” เช่น “我听不懂录音。Wǒ tīng bù qīng lùyīn. (ฉันฟังเสียงที่บันทึกไม่ชัดเจน)” “我做得完这件事。Wǒ zuò de wán zhè jiàn shì. (ฉันทำเรื่องนี้เสร็จ)”

3.3.3.1.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น “我吃得饱。Wǒ chī de bǎo. (ฉันกินอิ่ม)” และในประโยคภาษาจีนจะเชื่อมด้วยคำว่า “得” แต่ในประโยคภาษาไทยนั้น บางครั้งคำว่า “得” ไม่จำเป็นต้องแปล

3.3.3.1.2 ถ้าประโยคมีกรรม กรรมจะสามารถวางได้ 3 ตำแหน่ง คือ

ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้ เช่น “我看不清跑道。Wǒ kàn bù qīng pǎodào.” โดยกรรมคือคำว่า“跑道 pǎodào” จะวางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า“不清 bù qīng” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “ฉันมองลู่วิ่งไม่ชัด” โดยกรรมคือคำว่า“ลู่วิ่ง”จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า“ไม่ชัด”

ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้ แต่ต้องซ้ำคำกริยา เช่น “他说话说不明白。Tā shuō huà shuō bù míngbái.” โดยกรรมคือคำว่า“话 huà” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า“不明白 bù míngbái” และในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน แต่ไม่ต้องซ้ำคำกริยา เช่น “เขาพูด (คำพูด) ไม่เข้าใจ” โดยกรรมคือคำว่า“คำพูด” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า“ไม่เข้าใจ”

ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางไว้ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้ เช่น “他激动得说不出话来。Tā jīdòng de shuō bù chū huà lái.” โดยกรรมคือคำว่า“话 huà” จะวางตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม คือคำว่า“不出 bù chū”และคำว่า“来 lái” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “เขาซาบซึ้งจนพูดอะไรไม่ออก” โดยกรรมคือคำว่า“คำพูด”จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า“ไม่ออก”

3.3.3.2 โครงสร้าง “得/ 不+了”

3.3.3.2.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น “我吃不了。Wǒ chī bù liǎo.(ฉันกินไม่หมด)”

3.3.3.2.2 ถ้าประโยคมีกรรม ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้ เช่น “我看不了这本书。Wǒ kàn bù liǎo zhè běn shū.” โดยกรรมคือคำว่า“这本书 zhè běn shū” จะวางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า“不了 bù

liǎo” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้ ไม่ได้” โดยกรรมคือคำว่า “หนังสือเล่มนี้” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “ไม่ได้”

3.3.3.3 โครงสร้าง “V+得/ 不得” (หมายเหตุ : มักใช้ในรูปปฏิเสธ คือ V+不得)

3.3.3.3.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น “我去 不得了。Wǒ qù bù dé le.(ฉันไปไม่ได้แล้ว)”

3.3.3.3.2 ถ้าประโยคมีกรรม ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริม บอกความเป็นไปได้ เช่น “我去 不得你家了。Wǒ qù bù dé nǐ jiā le.” โดยกรรมคือคำว่า “你家 nǐ jiā” จะวางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า “不得 bù dé” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “ฉันไปบ้านเธอไม่ได้แล้ว” โดยกรรมคือคำว่า “บ้านเธอ” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “ไม่ได้”

3.3.4 情态补语 (หน่วยเสริมบอกสภาพ)

มักจะใช้ร่วมกับคำว่า “得” เพื่อบอกสภาพของกริยา

3.3.4.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น “他睡得很晚。Tā shuì de hěn wǎn.(เขาอนดีมาก)” “他学得很好。Tā xué de hěn hǎo.(เขาเรียนได้ดีมาก)”

3.3.4.2 ถ้าประโยคมีกรรม ในประโยคภาษาจีน จะต้องซ้ำคำกริยาในประโยคด้วย และกรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมบอกสภาพ เช่น “他唱歌唱得很好。Tā chànggē chàng de hěn hǎo.” โดยกรรมคือคำว่า “歌 gē” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “很好 hěn hǎo” ซึ่งในประโยคนี้ จะต้องซ้ำคำกริยา คำว่า “唱 chàng” อีกครั้ง

อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น “他说汉语说得很流利。Tā shuō Hànyǔ shuō de hěn liúlì.” โดยกรรมคือคำว่า “汉语 Hànyǔ” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “很流利 hěn liúlì” ซึ่งในประโยคนี้ จะต้องซ้ำคำกริยา คำว่า “说 shuō” อีกครั้งหนึ่ง

ส่วนในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน แต่ไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค เช่น “เขาร้องเพลงดีมาก” โดยกรรมคือคำว่า “เพลง” จะวางด้านหน้า

หน่วยเสริมคือคำว่า “ดีมาก” อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น “เขาพูดภาษาจีนคล่องมาก” โดยกรรมคือคำว่า “ภาษาจีน” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “คล่องมาก” เป็นต้น

3.3.5 程度补语 (หน่วยเสริมบอกระดับ)

สามารถแบ่งได้เป็นสองประเภท คือ

3.3.5.1 หน่วยเสริมบอกระดับที่ไม่ต้องใช้ร่วมกับคำว่า“得”

3.3.5.1.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น 我累极了。Wǒ lèi jí le. (ฉันเหนื่อยสุดๆ) 我困死了。Wǒ kùn sǐ le. (ฉันง่วงจะตายอยู่แล้ว) โดยท้ายประโยคจะต้องมีคำว่า 了(le) เสมอ

3.3.5.1.2 ถ้าประโยคมีกรรม

3.3.5.1.2.1 ในประโยคภาษาจีน ถ้าใช้หน่วยเสริมบอกระดับคำว่า “极 jí” จะต้องซ้ำคำกริยาในประโยคด้วย และกรรมจะอยู่ด้านหน้าหน่วยเสริมบอกระดับ เช่น “他想孩子想极了。Tā xiǎng hái zi xiǎng jí le.” โดยกรรมคือคำว่า“孩子 hái zi” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “极了 jíle” ซึ่งในประโยคนี้ จะต้องซ้ำคำกริยา คำว่า “想 xiǎng” อีกครั้งหนึ่ง

อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น“小明像爸爸像极了。Xiǎomíng xiàng bàba xiàng jíle.” โดยกรรมคือคำว่า “爸爸 bàba” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “极了 jíle” ซึ่งในประโยคนี้ จะต้องซ้ำคำกริยา คำว่า “像 xiàng” อีกครั้งหนึ่ง

ส่วนในประโยคภาษาไทยนั้น กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน แต่ไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค เช่น “เขาคิดถึงลูกสุดๆ” โดยกรรมคือคำว่า “ลูก” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “สุดๆ” อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น “เสียวมึงเหมือนพ่อสุดๆ” โดยกรรมคือคำว่า “พ่อ” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “สุดๆ”

3.3.5.1.2.2 ในประโยคภาษาจีน ถ้าใช้หน่วยเสริมบอกระดับคำว่า “死 sǐ”、“坏 huài” จะไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค และกรรมจะอยู่ด้านหลังหน่วยเสริมบอกระดับ เช่น “这件事乐坏我了。Zhè jiàn shì lè huài wǒ le.” โดยกรรมคือคำว่า “我 wǒ” จะ

วางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า “坏 huài” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “เรื่องเรื่องนี้ทำให้ฉันมีความสุขสุดๆ” โดยกรรมคือคำว่า “ฉัน” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “สุดๆ”

3.3.5.2 หน่วยเสริมบอกระดับที่ต้องใช้ร่วมกับคำว่า “得”

3.3.5.2.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น “他高兴得很。Tā gāoxìng de hěn. (เขาดีใจมาก)” “外边热得要死。Wàibian rè de yàosǐ. (ข้างนอกร้อนจะตายอยู่แล้ว)” โดยคำว่า “得” ในภาษาจีน บางครั้งภาษาไทยไม่จำเป็นต้องแปล

3.3.5.2.2 ถ้าประโยคมีกรรม ในประโยคภาษาจีน จะต้องเข้าคำกริยาในประโยคด้วย และกรรมจะอยู่ด้านหน้าหน่วยเสริมบอกระดับ เช่น “他想你想得不得了。Tā xiǎng nǐ xiǎng de bùdéliǎo.” โดยกรรมคือคำว่า “你 (nǐ)” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “不得了 bùdéliǎo” ซึ่งในประโยคนี้ จะต้องเข้าคำกริยา คำว่า “想 xiǎng” อีกครั้งหนึ่ง

ส่วนในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน แต่ไม่ต้องเข้าคำกริยาในประโยค เช่น “เขาคิดถึงคุณสุดๆ” โดยกรรมคือคำว่า “คุณ” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “สุดๆ”

3.6 数量补语 (หน่วยเสริมบอกจำนวน)

刘月华等 (2004 : 614) กล่าวว่า หน่วยเสริมบอกจำนวนนั้น จะมีความหมายแสดงจำนวนของกริยา โดยสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

3.6.1 动量补语 คือ หน่วยเสริมที่แสดงจำนวนครั้งหรือความถี่ของการกระทำ

3.6.1.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น “请等一下。Qǐng děng yíxià. (กรุณารอ)”

3.6.1.2 ถ้าในประโยคมีกรรม กรรมจะสามารถวางได้ 3 ตำแหน่ง คือ

3.6.1.2.1 ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นสิ่งของ หรือเป็นสิ่งที่เป็นามธรรม กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกจำนวน เช่น “我们交换了一下意见。Wǒmen

jiāohuàn le yíxià yìjiàn. ” โดยกรรมคือคำว่า “意见 yìjiàn” จะวางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า “一下 yíxià” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “พวกเราแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันสักหน่อย” โดยกรรมคือคำว่า “ความคิดเห็น” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “สักหน่อย”

3.6.1.2.2 ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคนที่ระบุชัดเจน เป็นสัตว์ หรือชื่อสถานที่ กรรมจะวางด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมบอกจำนวนก็ได้ เช่น

กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม ได้แก่ “我来过北京一次。Wǒ lái guò Běijīng yí cì.” โดยกรรมคือคำว่า “北京 Běijīng” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “一次 yí cì”

กรรมวางด้านหลังหน่วยเสริม ได้แก่ “我来过一次北京。Wǒ lái guò yí cì Běijīng. ” โดยกรรมคือคำว่า “北京 Běijīng” จะวางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า “一次 yí cì”

แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเท่านั้น เช่น “ฉันเคยมาปิกกิ่ง หนึ่งครั้ง” โดยกรรมคือคำว่า “ปิกกิ่ง” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “หนึ่งครั้ง”

3.6.1.2.3 ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นสรรพนาม กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมบอกจำนวน เช่น “他骗过我一回。Tā piàn guò wǒ yí huí.” โดยกรรมคือคำว่า “我 wǒ” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “一回 yí huí” และในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน เช่น “เขาเคยหลอกฉันหนึ่งครั้ง” โดยกรรมคือคำว่า “ฉัน” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “หนึ่งครั้ง”

3.6.2 时量补语 คือ หน่วยเสริมที่แสดงเวลา

3.6.2.1 ถ้าประโยคไม่มีกรรม ในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน เช่น “他累了一年。Tā lèile yì nián. (เขาเหนื่อยมาแล้วหนึ่งปี)”

3.6.2.2 ถ้าในประโยคมีกรรม กรรมจะสามารถวางได้ 3 ตำแหน่ง คือ

3.6.2.2.1 ในประโยคภาษาจีน เมื่อในประโยคกล่าวถึงการกระทำที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก จะต้องซ้ำคำกริยาในประโยคด้วย และกรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมที่แสดงเวลา เช่น “我

们坐车坐了四十多分钟了。Wǒmen zuò chē zuòle sìshí duō fēnzhōng le.” โดยกรรมคือคำว่า “车 chē” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “四十多分钟 sìshí duō fēnzhōng” ซึ่งในประโยคนี้นี้ จะต้องซ้ำคำกริยา คำว่า “坐 zuò” อีกครั้งหนึ่ง และสามารถพูดได้อีกอย่างหนึ่งได้ว่า “我们坐了四十多分钟的车。Wǒmen zuòle sìshí duō fēnzhōng de chē.” ส่วนในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน แต่ไม่ต้องซ้ำคำกริยา เช่น “พวกเรานั่งรถมาสี่สิบกว่านาทีแล้ว” โดยกรรมคือคำว่า “รถ” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “สี่สิบกว่านาที”

3.6.2.2.2 ในประโยคภาษาจีน เมื่อกรรมเป็นสิ่งของ หรือเป็นสิ่งที่เป็นนามธรรม กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมที่แสดงเวลา และไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค และเชื่อมด้วยคำว่า “的” เช่น “我写了二十分钟的汉字。Wǒ xiěle èrshí fēnzhōng de Hànzì.” โดยกรรมคือคำว่า “汉字 Hànzì” จะวางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า “二十分钟 èrshí fēnzhōng” และสามารถพูดได้อีกอย่างหนึ่งได้ว่า “我写汉字写了二十分钟了。Wǒ xiě Hànzì xiěle èrshí fēnzhōng le.” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “ฉันเขียนอักษรจีนมายี่สิบนาทีแล้ว” โดยกรรมคือคำว่า “อักษรจีน” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “ยี่สิบนาที”

3.6.2.2.3 ในประโยคภาษาจีน เมื่อกรรมเป็นคนที่ระบุชัดเจน หรือเป็นคำสรรพนาม กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมที่แสดงเวลา และไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค เช่น “他等了你一个小时了。Tā děngle nǐ yí gè xiǎoshí le.” โดยกรรมคือคำว่า “你 (nǐ)” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “一个小时 yí gè xiǎoshí” และในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน เช่น “เขารอเธอมาหนึ่งชั่วโมงแล้ว” โดยกรรมคือคำว่า “เธอ” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “หนึ่งชั่วโมง”

ในประโยคภาษาจีน เมื่อกรรมเป็นคนที่ระบุชัดเจน และในประโยคใช้หน่วยเสริมคำว่า “一会儿 (yíhuìr)”、“半天 (bàntiān)”กรรมจะวางด้านหน้า หรือด้านหลังหน่วยเสริมก็ได้ เช่น

กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม เช่น “你等一会儿吧。Nǐ děng Xiǎo Liú yíhuìr ba.” โดยกรรมคือคำว่า “小刘 Xiǎo Liú” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “一会儿 yíhuìr” หรือ

กรรมวางด้านหลังหน่วยเสริม “你等一会儿小刘吧。Nǐ děng yíhuìr Xiǎo Liú ba.” โดยกรรมคือคำว่า “小刘 Xiǎo Liú” จะวางด้านหลังหน่วยเสริมคือคำว่า “一会儿 yíhuìr”

แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเท่านั้น เช่น “เธอรอเสี้ยวหลิวสักครู่เถอะ” โดยกรรมคือคำว่า “เสี้ยวหลิว” จะวางด้านหน้าหน่วยเสริมคือคำว่า “สักครู่”

3.6.3 比较数量补语 (หน่วยเสริมบอกจำนวนที่แสดงการเปรียบเทียบ)

หน่วยเสริมชนิดนี้มีกวางด้านหลังคำคุณศัพท์ โดยในประโยคภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมที่แสดงการเปรียบเทียบจะวางอยู่ด้านหลังประโยค เช่น “他比我大两岁。Tā bǐ wǒ dà liǎng suì. (เขาโตกว่าฉันสองปี)” โดยหน่วยเสริมที่แสดงการเปรียบเทียบ คือ คำว่า “两岁 liǎng suì”

อีกตัวอย่างหนึ่ง เช่น “这个班的学生比那个班多二十个。Zhè ge bān de xuéshēng bǐ nà ge bān duō èrshí ge. (นักเรียนห้องนี้มากกว่านักเรียนห้องนั้นยี่สิบคน)” โดยหน่วยเสริมที่แสดงการเปรียบเทียบ คือ คำว่า “二十个 èrshí ge” ซึ่งจะวางอยู่ด้านหลังประโยค

3.7 介词短语补语 (หน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลี)

刘月华等 (2004 : 626-627) กล่าวว่า หน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลี มักใช้คำว่า 于 yú, 向 xiàng, 自 zì ประกอบขึ้นเป็นหน่วยเสริม โดยคำว่า 于 yú สามารถวางไว้ด้านหลังคำกริยา หรือคำคุณศัพท์เพื่อใช้เป็นหน่วยเสริม และคำว่า 向 xiàng, 自 zì สามารถวางไว้ด้านหลังคำกริยาเท่านั้น โดยทั้งสามคำนี้มักจะใช้ในภาษาหนังสือที่เป็นทางการ เช่น 他生于一八八一年。Tā shēng yú yī bā bā yī nián. (เขาเกิดเมื่อปี คศ.1881) 他忙于写文章。Tā máng yú xiě wénzhāng. (เขายุ่งเนื่องจากเขียนบทความ) 这是发自

内心的喜悦。 Zhè shì fā zì nèixīn de xǐyuè. (สิ่งนี้คือออกมาจากความสุขในจิตใจ) ซึ่งหน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลีนี้ โดยปกติจะไม่มีกรรมมารองรับ โดยในประโยคภาษาจีนและประโยคภาษาไทย จะมีการเรียงลำดับคำที่เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลี จะวางด้านหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์

จากกรวิเคราะห์ข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปการเรียงลำดับตำแหน่งของ 补语(หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย โดยจำแนกตามประเภทของหน่วยเสริมกริยาหรือคุณศัพท์ ได้ดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 3 การเรียงลำดับคำของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

ประเภทของหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์		ตำแหน่งในประโยคภาษาจีน	ตำแหน่งในประโยคภาษาไทย	ข้อเหมือนและข้อแตกต่างของตำแหน่งของหน่วยเสริมกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทย
结果补语 (หน่วยเสริมบอกผล)	ไม่มีกรรม	我听懂了。 (Wǒ tīng dǒng le.)	ฉันฟังเข้าใจแล้ว	เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมวางไว้หลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์
		我吃完了。 (Wǒ chī wán le.)	ฉันกินหมดแล้ว	
	มีกรรม	她哭红了眼睛。 (Tā kū hóng le yǎnjīng.)	เขาร้องไห้ตาแดงแล้ว	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล ในภาษาไทย กรรมจะวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล
趋向补语 (หน่วยเสริมบอกทิศทาง)	ไม่มีกรรม	他跑来。 (Tā pǎo lái.)	เขาวิ่งมา	เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมวางไว้หลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์
		你快下来。 (Nǐ kuài xià lái.)	เธอรีบลงมา	
	มีกรรม	我要回家去。 (Wǒ yào huí jiā qù.)	ฉันต้องกลับบ้าน	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นสถานที่ กรรมจะวางตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริม
		我端来一碗汤。 (Wǒ duān lái yì wǎn tāng.)	ฉันยกชุปหนึ่งถ้วยมา	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคนหรือสิ่งของ กรรมจะวางด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมก็ได้ แต่ในประโยคภาษาไทย
		我端一碗汤来。 (Wǒ duān yì wǎn tāng lái.)	ฉันยกชุปมาแล้ว	

ประเภทของหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์		ตำแหน่งในประโยคภาษาจีน	ตำแหน่งในประโยคภาษาไทย	ข้อเหมือนและข้อแตกต่างของตำแหน่งของหน่วยเสริมกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทย
				กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม
		他搬 出 一把椅子 来 。 (Tā bān chū yì bǎ yǐzi lái .)	เขาย้ายเก้าอี้ ตัว หนึ่ง ออกมา เขาย้ายเก้าอี้ ออกมา ตัวหนึ่ง	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคนหรือสิ่งของ โดยมีหน่วยเสริมสองคำ (复合趋向补语) ในประโยค กรรมจะวางได้ 3 ตำแหน่ง คือ อยู่ตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม อยู่ด้านหลังและอยู่ด้านหน้าหน่วยเสริม แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางอยู่ด้านหน้าหน่วยเสริมเท่านั้น
	他搬 出来 一把椅子。 (Tā bān chū lái yì bǎ yǐzi.)			
	他搬一把椅子 出来 。 (Tā bān yì bǎ yǐ zi chū lái .)			
可能补语 (หน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้)	ไม่มีกรรม	我吃得 饱 。 (Wǒ chī de bǎo .)	ฉันกิน อิ่ม	เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมวางไว้หลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์
		我听得 懂 。 (Wǒ tīng de dǒng .)	ฉันฟัง เข้าใจ	
		我吃不 了 。 (Wǒ chī bù liǎo .)	ฉันกิน ไม่หมด	
		我去不 得了 。 (Wǒ qù bù dé le.)	ฉันไป ไม่ได้ แล้ว	
	มีกรรม	我听不 清 录音。 (Wǒ tīng bù qīng lùyīn.)	ฉันฟังเสียงที่บันทึก ไม่ชัดเจน	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริม แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม
		我做 得完 这件事。 (Wǒ zuò de wán zhè jiàn shì.)	ฉัน ทำ เรื่องนี้ เสร็จ	
		我看 不清 跑道。 (Wǒ kàn bù qīng pǎodào.)	ฉันมองลู่วิ่ง ไม่ชัด	
		他说话 说不明白 。 (Tā shuō huà shuō bù míng bái .)	เขาพูด ไม่เข้าใจ	
		他激动得 说不出话来 。 (Tā jī dòng de shuō bù chū huà lái .)	เขา พูด ซึ่ง จนพูด (คำพูด) ไม่ออก	
		我看 不了 这本书。 (Wǒ kàn bù liǎo zhè běn)	ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้ ไม่ได้	

ประเภทของหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์		ตำแหน่งในประโยคภาษาจีน	ตำแหน่งในประโยคภาษาไทย	ข้อเหมือนและข้อแตกต่างของตำแหน่งของหน่วยเสริมกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทย	
		shū.)		ในประโยคภาษาไทย กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม	
情态补语 (หน่วยเสริมบอกสภาพ)	ไม่มีกรรม	他睡得 很晚 。 (Tā shuì de hěn wǎn .)	เขานอนหลับ ดึกมาก	เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมวางไว้หลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์	
		他学得 很好 。 (Tā xué de hěn hǎo .)	เขาเรียน ได้ดีมาก		
	มีกรรม	他唱歌唱得 很好 。 (Tā chànggē chàng de hěn hǎo .)	เขาร้องเพลง ดี มาก	เหมือนกัน คือ กรรมจะวางหน้าหน่วยเสริม แต่ภาษาจีนจะต้องซ้ำคำกริยาด้วย	
		他说汉语说得 很流利 。 (Tā shuō Hànyǔ shuō de hěn liúli .)	เขาพูดภาษาจีน คล่องมาก		
程度补语 (หน่วยเสริมบอกระดับ)	ไม่มีกรรม	我累 极了 。 (Wǒ lèi jí le.)	ฉันเหนื่อยที่สุด	เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมวางไว้หลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์	
		我困 死了 。 (Wǒ kùn sǐ le.)	ฉันง่วงจะตายอยู่แล้ว		
		今天冷 多了 。 (Jīntiān lěng duō le.)	วันนี้หนาว ว่า มาก เลย		
		他高兴得 很 。 (Tā gāoxìng de hěn .)	เขา ดีใจ มาก		
		外边热得 要死 。(Wàibian rè de yàosǐ .)	ข้างนอก ร้อนจะ ตายอยู่แล้ว		
	มีกรรม	他想孩子想 极了 。 (Tā xiǎng háizi xiǎng jí le.)	เขาคิดถึงลูก ที่สุด	เหมือนกัน คือ กรรมจะวางหน้าหน่วยเสริม แต่ภาษาจีนจะต้องซ้ำคำกริยาด้วย	
		小明像爸爸像 极了 。 (Xiǎomíng xiàng bàba xiàng jí le.)	เสี่ยวหมิงเหมือนพ่อ ที่สุด		
		热 死 我了。 (Rè sǐ wǒ le.)	(อากาศแบบนี้) ทำฉัน ร้อนจะ ตาย อยู่แล้ว		ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน ถ้าใช้หน่วยเสริมบอกระดับคำว่า “死 sǐ” หรือ “坏 huài” จะไม่ต้องซ้ำ
		这件事乐 坏 了我了。 (Zhè jiàn shì lè huài le wǒ le.)	เรื่องเรื่องนี้ทำให้ฉัน มีความสุข ที่สุด		คำกริยาในประโยค และกรรมจะอยู่ด้านหลังหน่วยเสริม แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม
		他想要得 不得了 。 (Tā xiǎng nǐ xiǎng de bùdéliǎo .)	เขาคิดถึงคุณ ที่สุด	เหมือนกัน คือ กรรมจะวางหน้าหน่วยเสริม แต่ภาษาจีนจะต้องซ้ำคำกริยาด้วย	

ประเภทของหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์	ตำแหน่งในประโยคภาษาจีน	ตำแหน่งในประโยคภาษาไทย	ข้อเหมือนและข้อแตกต่างของตำแหน่งของหน่วยเสริมกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทย
数量补语 (หน่วยเสริมบอกจำนวน)	ไม่มีกรรม 请等一下。 (Qǐng děng yíxià.)	กรุณา <u>รอสักครู่</u>	เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมวางไว้หลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์
	他累了一年。 (Tā lèi le yì nián.)	เขาเหนื่อยมา <u>หนึ่งปี</u> แล้ว	
	他比我大两岁。 (Tā bǐ wǒ dà liǎng suì.)	เขาโตกว่าฉัน <u>สองปี</u>	
	มีกรรม 我们交换了一下意见。 (Wǒmen jiāohuàn le yíxià yìjiàn.)	พ ว ก เร า แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน สักหน่อย	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นสิ่งของ หรือเป็นสิ่งที่เป็นนามธรรม กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกจำนวน แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม
	我来过北京一次。(Wǒ lái guò Běijīng yí cì.)	ฉันเคยมาปักกิ่ง หนึ่งครั้ง	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคน สัตว์ หรือชื่อสถานที่ กรรมจะวางด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมก็ได้ แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม
	我来过一次北京。 (Wǒ lái guò yí cì Běijīng.)		
	他骗过我一回。 (Tā piàn guò wǒ yí huí.)	เขาเคยหลอกฉัน หนึ่งครั้ง	เหมือนกัน คือ ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็น สรรพนาม กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม และในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน
	他当大夫当了十几年了。 (Tā dāng dàfū dāngle shí jǐ nián le.)	เขาเป็นหมอมานาน สิบกว่าปีแล้ว	เหมือนกัน คือ กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม แต่ภาษาจีนจะต้องซ้ำคำกริยาด้วย
我们坐车坐了四十多分钟了。 (Wǒmen zuò chē zuò le sìshí duō fēnzhōng le.)	พวกเรานั่งรถมา สี่สิบกว่านาทีแล้ว		
我写了三十分钟的汉字。 (Wǒ xiě le èrshí fēnzhōng de Hànzì.)	ฉันเขียนอักษรจีนมา ยี่สิบนาที แล้ว	ต่างกัน คือ ในประโยคภาษาจีน เมื่อกรรมเป็นสิ่งของ หรือเป็นสิ่งที่เป็นนามธรรม กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริม และไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค และเชื่อมด้วยคำว่า “ <u>的 de</u> ” แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม	

ประเภทของหน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์	ตำแหน่งในประโยคภาษาจีน	ตำแหน่งในประโยคภาษาไทย	ข้อเหมือนและข้อแตกต่างของตำแหน่งของหน่วยเสริมกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทย
	他等了 <u>你</u> 一个 <u>小时</u> 了。(Tā děngle nǐ <u>yí gè xiǎoshí</u> le.)	เขารอเธอมา <u>หนึ่งชั่วโมง</u> แล้ว	<u>เหมือนกัน</u> คือ ในประโยคภาษาจีน เมื่อกรรมเป็นคนหรือระบุชัดเจน หรือเป็นคำสรรพนาม กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม และไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค และในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน
	你等小刘 <u>一会儿</u> 吧。(Nǐ děng Xiǎo Liú <u>yíhuìr</u> ba.)	เธอรอเสี่ยวหลิว <u>สักครู่</u> เถอะ	<u>ต่างกัน</u> คือ ในประโยคภาษาจีน เมื่อกรรมเป็นคนหรือระบุชัดเจน และในประโยคใช้หน่วยเสริมคำว่า “一会儿 yíhuìr”, “半天 bàntiān” กรรมจะวางด้านหน้า หรือด้านหลังหน่วยเสริมก็ได้ แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเท่านั้น
	你等 <u>一会儿</u> 小刘吧。(Nǐ děng <u>yíhuìr</u> Xiǎo Liú ba.)		
介词短语补语 (หน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลี)	ไม่มีกรรม	他生于 <u>一八八一年</u> 。(Tā shēng yú <u>yī bā bā yī nián</u> .)	เขาเกิด <u>เมื่อปี คศ.1881</u>
		他忙于 <u>写文章</u> 。(Tā máng yú <u>xiě wénzhāng</u> .)	เขา <u>ยุ่ง</u> เนื่องจาก <u>เขียนบทความ</u>
		我们要从胜利走 <u>向胜利</u> 。(Wǒmen yào cóng shènglì zǒu <u>xiàng shènglì</u> .)	พวกเราต้องเดินจากชัยชนะ <u>ไปสู่ชัยชนะ</u>
		这是发 <u>自内心的喜悦</u> 。(Zhè shì fā <u>zì nèixīn de xǐyuè</u> .)	สิ่งนี้คือออกมาจาก <u>ความสุขในจิตใจ</u>
มีกรรม	-	-	-

4. สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบตำแหน่งของ 多项定语 (หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว) 多项状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หลายข้อความขยายกริยาหรือคุณศัพท์ข้อความเดียว) และ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีน และในภาษาไทย สามารถสรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

4.1 การวิเคราะห์ตำแหน่งของ 多项定语 (หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียว) ในภาษาจีนและภาษาไทย ที่มีความสัมพันธ์แบบตามลำดับชั้น

4.1.1 ตำแหน่งในภาษาจีน ในหนังสือ 使用现代汉语 (刘月华等, 2004 : 494-495) กล่าวว่า หน่วยขยายคำนามหลายข้อความขยายคำนามข้อความเดียวที่มีความสัมพันธ์แบบตามลำดับชั้น มีการเรียงลำดับคำ ได้แก่ (1) คำนามหรือสรรพนามที่แสดงสังกัด (2) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่ (3) คำบอกจำนวน/สรรพนามชี้เฉพาะ- ลักษณะนามวลี (ซึ่งด้านหลังจะเป็นหน่วยขยายนามที่พรรณนาลักษณะของคำนาม) (4) ประธาน-กริยาวลี (กริยา (วลี) หรือบุพบทวลี) (5) คำบอกจำนวน-ลักษณะนามวลี (ซึ่งด้านหน้าจะเป็นหน่วยขยายนามที่จำกัดขอบเขตของคำนาม) (6) คุณศัพท์ (วลี) หรือคำที่แสดงการพรรณนา (7) คุณศัพท์ที่ไม่ต้องใช้คู่กับคำว่า 的 หรือคำนามที่แสดงการพรรณนา

4.1.2 ตำแหน่งในภาษาไทย หน่วยขยายคำนามในภาษาไทย โดยส่วนใหญ่ มีการเรียงลำดับคำที่ตรงกันข้ามกับภาษาจีน คือ (1) คำนามที่แสดงสังกัด (2) คำคุณศัพท์ หรือคุณศัพท์ (วลี) (3) ประธาน-กริยาวลี คำกริยาหรือกริยาวลี(4) คำบอกจำนวนหรือสรรพนามชี้เฉพาะ-ลักษณะนามวลี (5) คำบอกเวลาหรือคำบอกสถานที่ (6) คำสรรพนามที่แสดงสังกัด

4.2 การวิเคราะห์ตำแหน่งของ 多项状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์หลายข้อความขยายกริยาหรือคุณศัพท์ข้อความเดียว) ในภาษาจีนและภาษาไทย ซึ่งจะประกอบด้วย 描写性状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ที่แสดงการพรรณนา) และ 限定性状语 (หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ที่แสดงการจำกัดขอบเขต) ปรากฏร่วมกัน

4.2.1 ตำแหน่งในภาษาจีน 刘月华等 (2004 : 525) กล่าวว่า จะมีการเรียงลำดับคำ ได้แก่ (1) คำบอกเวลา (2) คำที่แสดงน้ำเสียง (3) คำที่พรรณนาผู้กระทำ (4) คำที่แสดงจุดประสงค์ แหล่งอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ (5) คำที่แสดงสถานที่ หรือทิศทาง (6) คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมาย (7) คำที่พรรณนาการกระทำ

4.2.2 ตำแหน่งในภาษาไทย หน่วยขยายขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทย มีการเรียงลำดับคำที่ตรงกันข้ามกับภาษาจีน คือ (1) คำที่พรรณนาการกระทำ (2) คำที่แสดง

กลุ่มเป้าหมาย (3) คำที่แสดงสถานที่ หรือทิศทาง (4) คำที่แสดงจุดประสงค์ แหล่งอ้างอิง การเกี่ยวเนื่องกัน หรือการร่วมกันปฏิบัติ (5) คำที่พรรณนาผู้กระทำ (6) คำที่แสดงน้ำเสียง (7) คำบอกเวลา

นอกจากนั้น การเรียงลำดับหน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาไทยยังซับซ้อนกว่าในภาษาจีน เช่น หน่วยขยายกริยาหรือคุณศัพท์ที่เป็นคำบอกเวลาในภาษาไทย จะสามารถวางอยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังของประโยคก็ได้ คำที่แสดงกลุ่มเป้าหมายกับคำที่พรรณนาการกระทำในประโยคภาษาไทย จะสามารถวางสลับที่กันได้ และคำที่พรรณนาการกระทำกับคำที่แสดงจุดประสงค์ในภาษาไทย สามารถสลับที่กันได้ เป็นต้น

4.3 ตำแหน่งของ 补语 (หน่วยเสริมกริยาหรือหน่วยเสริมคุณศัพท์) ในภาษาจีนและภาษาไทย

เมื่อในประโยคไม่มีกรรม ในภาษาจีนและภาษาไทยจะมีการวางตำแหน่งที่เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมจะวางไว้หลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ (เช่น 结果补语 (หน่วยเสริมบอกผล) : 我听懂了。Wǒ tīng dǒng le. ฉันฟังเข้าใจแล้ว), 趋向补语 (หน่วยเสริมบอกทิศทาง การเคลื่อนไหว) : 你快下来。Nǐ kuài xià lái. (เธอรีบลงมา) เป็นต้น

นอกจากนั้น 介词短语补语 (หน่วยเสริมที่เป็นบุพบทวลี) ในภาษาจีนและภาษาไทย จะมีตำแหน่งที่เหมือนกัน คือ หน่วยเสริมจะวางด้านหลังคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ และในประโยคจะไม่สามารถมีกรรมมารองรับ (เช่น 他生于一八八一年。Tā shēng yú yī bā bā yī nián เขาเกิดเมื่อปี คศ.1881) เป็นต้น

เมื่อในประโยคมีกรรม หน่วยเสริมกริยาหรือคุณศัพท์ในภาษาจีนและภาษาไทย จะมีการวางตำแหน่งที่แตกต่างกัน ดังนี้

4.3.1 结果补语 (หน่วยเสริมบอกผล) ในประโยคภาษาจีน

กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล (เช่น 她哭红了眼睛。Tā kū hóngle yǎnjīng.) แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมบอกผล เช่น (เขาร้องไห้ตาแดงแล้ว หรือ ฉันหัวเราะจนเจ็บท้องแล้ว) เป็นต้น

4.3.2 趋向补语 (หน่วยเสริมบอกทิศทาง) ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นสถานที่ กรรมจะวางตรงกลางระหว่างหน่วยเสริม (เช่น 我要回家去。Wǒ yào huí jiā qù.) แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริม (เช่น ฉันต้องกลับไปไปบ้าน) และในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคนหรือสิ่งของ กรรมจะวางด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมก็ได้ (เช่น 我端来一碗汤。Wǒ duān lái yì wǎn tāng หรือ 我端一碗汤来。Wǒ duān yì wǎn tāng lái.) แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเท่านั้น (เช่น ฉันยกชุปหนึ่งถ้วยมา ฉันยกชุปมาหนึ่งถ้วย) เป็นต้น

4.3.3 可能补语 (หน่วยเสริมบอกความเป็นไปได้) ในประโยคภาษาจีน กรรมจะวางด้านหลังหน่วยเสริม (เช่น 我看不了这本书。Wǒ kàn bù liǎo zhè běn shū.) แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมวางด้านหน้าหน่วยเสริม (เช่น ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้ไม่ได้) เป็นต้น

4.3.4 情态补语 (หน่วยเสริมบอกสภาพ) ในประโยคภาษาจีน ในประโยคภาษาจีน จะต้องซ้ำคำกริยาในประโยคด้วย และกรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริม (เช่น 他说汉语说得很流利。Tā shuō Hànyǔ shuō de hěn liúli.) ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน แต่ไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค (เช่น เขาพูดภาษาจีนคล่องมาก) เป็นต้น

4.3.5 程度补语 (หน่วยเสริมบอกระดับ) ในประโยคภาษาจีน จะต้องซ้ำคำกริยาในประโยคด้วย และกรรมจะอยู่ด้านหน้าหน่วยเสริม (เช่น 他想你想得不得了。Tā xiǎng nǐ xiǎng de bù dé liǎo.) และในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเช่นกัน แต่ไม่ต้องซ้ำคำกริยาในประโยค (เช่น เขาคิดถึงคุณสุดๆ) เป็นต้น

4.3.6 数量补语 (หน่วยเสริมบอกจำนวน) ในประโยคภาษาจีน ถ้ากรรมเป็นคนที่ สัตว์ หรือชื่อสถานที่ กรรมจะวางด้านหน้าหรือด้านหลังหน่วยเสริมก็ได้ (เช่น 我来过北京一次。Wǒ lái guò Běijīng yí cì. หรือ 我来过一次北京。wǒ lái guò yí cì Běijīng.) แต่ในประโยคภาษาไทย กรรมจะวางด้านหน้าหน่วยเสริมเท่านั้น (เช่น ฉันเคยมาปักกิ่งหนึ่งครั้ง) เป็นต้น

บรรณานุกรม

陈京苗. (2005). **汉泰状语对比研究**. 云南师范大学硕士毕业论文.

李燕华. (2015). **泰国学生汉语作文中的语序偏误分析**. 江西师范大学硕士学位论文.

刘月华等. (2004). **实用现代汉语语法**. 北京: 商务印书馆.

石庭瑞. (2014). **俄语背景学生汉语学习中语序偏误问题探究——以汉语定语、状语、补语为例**. 兰州大学硕士学位论文.

颜雪云. (2009). **汉泰状语的比较**. 北京语言大学硕士毕业论文.

กำชัย ทองหล่อ. (2552). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.

นมลรัตน์ แยมวงศ์. (2559). **An Analysis of Adverbial Structures in Chinese and Thai Languages**. วารสารจีนวิทยา มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ฉบับปีที่ 10 เดือน สิงหาคม.

นวรรณ พันธุมธา. (2554). **ไวยากรณ์ไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

นิตยา กาญจนวรรณ. (2542). **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เรืองเดช ปิ่นเชื่อนชิตย์. (2552). **ภาษาศาสตร์ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

วิจินต์ ภาณุพงศ์. (2530). **โครงสร้างของภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วิเชียร เกษประทุม. (2557). **หลักภาษาไทย(ฉบับสมบูรณ์)**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ พ.ศ. พัฒนา จำกัด.